

Sygn. akt II W 382/20

UZASADNIENIE

E. H. zamieszkuje na ul. (...) w B.. Na tej samej ulicy mieszka R. K., a w innym domu po przeciwnej stronie jej córka – E. L.. R. K. pozostaje w konflikcie z E. H..

/częściowo wyjaśnienia obwinionej k. 68 odwrót, 69, zeznania świadka E. H. k. 68 odwrót-69/

(...) jest drogą publiczną zaliczaną do kategorii dróg gminnych o numerze (...).

/informacja z Urzędu Miasta B. k. 72/

R. K. zajmuje się dziećmi swojej córki, kiedy ona przebywa w pracy.

/częściowo wyjaśnienia obwinionej k. 68 odwrót, częściowo zeznania świadka E. L. k. 84 odwrót/

W okresie od 1 maja 2019 r. do 30 marca 2020 r. R. K. kilkakrotnie pozostawiała na ul. (...) różne przedmioty użyteczności prywatnej, tj. rowerek dziecięcy, wózek zakupowy sieci sklepów (...). Zdarzały się także sytuacje, że obwiniona wypychała te przedmioty pod nadjeżdżający pojazd marki C. o numerze rejestracyjnym (...) kierowany przez E. H..

/zeznania świadka E. H. k. 68 odwrót-69, zeznania świadka N. H. k. 85, zeznania świadka A. H. k. 101-102, protokół oględzin nagrania wraz z dokumentacją fotograficzną k. 6-14, płyta CD z nagraniami k. 15/

W okresie od 1 maja 2019 r. do 30 marca 2020 r. R. K. wielokrotnie używała słów nieprzyzwoitych w miejscu publicznym, to jest na ul. (...). Najczęściej znajdowała się wtedy w okolicach posesji swojej córki. R. K. wypowiadała wyrazy i zwroty: „wariatka, kurwa, chora, dwubiegunowa, trzeba jej konia do ruchania”.

/zeznania świadka E. H. k. 68 odwrót-69, zeznania świadka N. H. k. 85, zeznania świadka A. H. k. 101-102, płyta CD z nagraniami k. 15/

A. H. zeznał zgodnie ze swymi możliwościami rozwojowymi, poziomem rozwoju poznawczego oraz indywidualną zdolnością płynącą z tego potencjału. Jego zdolność do zeznawania dotyczy osób i przedmiotów, a także danych dotyczących działania osób oraz pewnych wydarzeń. Jest on również zdolny do ujmowania relacji czasowych, struktury zdarzeń, ich znaczenia i w tym zakresie z psychologicznego punktu widzenia jego zeznania mogą być wiarygodnym źródłem informacji o zdarzeniach stanowiących przedmiot sprawy. Z psychologicznego punktu widzenia A. H. ma zdolności i możliwości do tego, aby mówić prawdę, prawidłowo zapamiętać i prawidłowo odtwarzać spostrzeżenia.

/opinia psychologiczna k. 104-108/

R. K. wspólnie z mężem posiada dom w K., w którym spędza sporo czasu.

/zeznania świadka Z. K. k. 119-119 odwrót/

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 5 listopada 2019 r. w sprawie sygn. akt II W 679/19 R. K. została ukarana za czyn z art. 77 kw i wymierzono jej karę nagany.

/odpis wyroku SR Bełchatów II W 679/19 k. 42/

R. K. ma(...) lata. Utrzymuje się z emerytury w kwocie (...) zł miesięcznie netto. Jest mężatką. Jest współwłaścicielką domu Nie była karana za popełnienie przestępstw. Nie leczyła się (...).

/oświadczenie obwinionej k. 68/

Obwiniona nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów. Wyjaśniła, że pozostaje w konflikcie z E. H.. Wskazywała na to, że E. H. zachowuje się niepoprawnie zarówno w stosunku do niej jak i sąsiadów z innej ulicy. To ona ublżyła i dokucza rodzinie obwinionej. Problem rozpoczął się od około 2 lat temu, kiedy z domu wyprowadził się były mąż E. H.. Obwiniona wyjaśniła, że czasem spacerowała z wnuczką ulicą, ale nie ma tam chodników, więc szły poboczem. Według obwinionej nie została nigdy ukarana za psy, tylko sędzia ją upomniał. R. K. wyjaśniła, że nie zna osoby E. H. i nigdy z nią nie rozmawiała.

/wyjaśnienia obwinionej k. 68 odwrót, 69, 84-84 odwrót/

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o zeznania E. H., N. H. oraz A. H.. Korespondowały one w podawanym zakresie z dokumentacją fotograficzną oraz nagraniami, na których widać pozostawiony przez obwinioną rowerek dziecięcy na drodze publicznej. Zeznania świadków były w zakresie stawianych obwinionej zarzutów wiarygodne, spójne, logiczne i konsekwentne. N. H. oraz A. H. byli świadkami zachowań obwinionej. Słyszeli wulgaryzmy oraz inne nieprzyzwoite zwroty wypowiedziane przez R. K. w czasie, gdy znajdowała się ona w miejscu publicznym, a także tego jak obwiniona wypychała wózek sklepowy pod pojazd E. H..

Wiarygodne dla Sądu jest pismo z U. G. B. wskazujące na to, że ulica (...) jest drogą publiczną. Także odpis wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie w sprawie sygn. akt II W 679/19 jest wiarygodny. Oba dokumenty sporządzone zostały przez uprawnione w tym zakresie organy, a ich treść nie budziła wątpliwości.

Za wiarygodną Sąd uznał również opinię biegłej psycholog, która była jasna i pełna. Jej treść nie budziła wątpliwości. Biegła wskazała, iż świadek A. H. ma możliwość do składania wiarygodny zeznań.

W ocenie Sądu przymiot wiarygodności posiadają zeznania Z. K., z których wynika, iż wspólnie z żoną posiada on dom w K., w którym obwiniona spędza sporo czasu. Zaznaczyć należy, iż brak jest podstaw do kwestionowania wypowiedzi wskazanego świadka. Ich treść nie może jednak ekskulpować R. K., albowiem czas popełnienia obydwu wykroczeń jest blisko roczny i w owym okresie, przebywając w B., obwiniona mogła dopuścić się zarzucanych jej czynów. Nikt przecież nie zarzucał jej, iż przedmiotowych wykroczeń dopuszczała się ona codziennie. Jak wynika bowiem z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, były to zachowania powtarzające się - kilkakrotne (czyn I) albo wielokrotne (czyn II).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej oraz świadka E. L. jedynie co do tego, że pozostają w konflikcie z E. H. (która zresztą owej okoliczności nie kwestionowała). W pozostałym zakresie wyjaśnienia obwinionej oraz zeznania wymienionego świadka Sąd uznał za niewiarygodne. Absurdalne są wyjaśnienia obwinionej, że nie zna ona E. H. (k. 84). Poza tym przeczą im przedstawione nagrania, na których widoczne są pozostawiane przedmioty na drodze publicznej. Na nagraniach słychać także, jak R. K. (będąc na ulicy (...) w B.) wypowiada się negatywnie o E. H., używając przy tym zwrotów nieprzyzwoitych w odczuciu społecznym.

W ocenie Sądu, zasady logiki oraz doświadczenia życiowego również pozwalają przyjąć, iż R. K. mogła dopuścić się zarzucanych jej czynów. O jej mocno ekspresyjnym charakterze świadczyć może chociażby jej zachowanie na rozprawie sądowej w dniu 27 listopada 2020 roku (k. 119 odwrót), kiedy to trzeba było uciec się do środków dyscyplinujących ją w celu utrzymania powagi Sądu.

Mając na względzie dokonaną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne, Sąd uznał obwinioną za winną dokonania zarzucanych jej czynów opisanych w punkcie I. oraz II. wniosku o ukaranie.

Obwiniona swoim zachowaniem opisanym w punkcie I. wyczerpała dyspozycję art. 86 § 1 kw, ponieważ pozostawiając na drodze publicznej tj. ul. (...) w B. rzeczy użytku prywatnego oraz wypychając te przedmioty pod nadjeżdżający

pojazd spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Naruszyła w ten sposób w szczególności skodyfikowaną w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym zasadę bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a mianowicie wynikającą z art. 3 ust. 1 ustawy zasadę obowiązku zachowania ostrożności polegającą na unikaniu wszelkiego rodzaju działań, które mogłyby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku drogowego.

Za czyn z art. 141 kw odpowiada ten, kto w miejscu publicznym umieszcza nieprzyzwoite ogłoszenia, napisy lub rysunek lub używa słów nieprzyzwoitych. Określenie "nieprzyzwoity" należy rozumieć jako niezgodny z panującymi w społeczeństwie zasadami etyczno-moralnymi. Z reguły będzie to używanie słów wulgarnych albo powszechnie przyjętych za obelżywe. Zachowaniem z punktu II. obwiniona wyczerpała dyspozycję art. 141 kw, bowiem w miejscu publicznym, jakim jest droga publiczna, wypowiedziała słowa nieprzyzwoite, do których zaliczyć należy nie tylko wulgaryzmy, ale także inne zwroty, które w odczuciu społecznym są uznawane za nieprzyzwoite.

Sąd uznał więc, że R. K. wypełniła znamiona obydwu zarzucanych jej wykroczeń. Jej czyny były przy tym zawinione i społecznie szkodliwe. Obwiniona jest dorosła, po jej stronie nie zachodzą żadne okoliczności ograniczające lub wyłączające zdolność ponoszenia winy.

Sąd wymierzył obwinionej, przy zastosowaniu art. 9 § 2 kw, karę 100 zł grzywny. Taki wymiar kary jest sprawiedliwą reakcją na zachowania obwinionej. Jest ona również adekwatna do wagi czynów. Sąd uwzględnił przy tym okoliczności łagodzące - niekaralność obwinionej za przestępstwa. Orzeczona kara, w ocenie sądu będzie stanowić wystarczającą dolegliwość i pozwoli na osiągnięcie jej celów w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinioną. Zdaniem sądu kara w takim wymiarze uzmysłowi jej naganność i niezgodność z prawem postępowania polegającego na pozostawianiu na drodze publicznej przedmiotów użyteczności publicznej, a także wypychanie ich pod nadjeżdżający pojazd oraz wypowiedanie w miejscu publicznym nieprzyzwoitych słów lub zwrotów. Sąd zdaje sobie sprawę z istniejącego pomiędzy obwinioną, a E. H. konfliktu i ma świadomość, iż pomiędzy nimi dochodzi do wielu wzajemnych oskarżeń, które w części są zasadne, a w części stanowią wzajemne złośliwości. Zdaniem Sądu dobrym rozwiązaniem w niniejszej sprawie byłoby ograniczenie do niezbędnego minimum wzajemnych kontaktów R. K. i E. H. wynikających z zamieszkiwania w sąsiedztwie.

Na zasadzie art. 119 § 1 kpw Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 654,87 złotych tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 30 złotych tytułem opłaty od orzeczonej kary.